

**АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І ПРОЦЕС.
ФІНАНСОВЕ ПРАВО**

УДК 351.741.082: 005.584

Бойко Іван Володимирович,
старший науковий співробітник
ДНДІ МВС України,
м. Київ, Україна,
ORCID ID 0000-0002-1713-9098

**ПРАВОВИЙ МЕХАНІЗМ ПРОВЕДЕННЯ ПЕРЕВІРКИ
НА ДОБРОЧЕСНІСТЬ ПРАЦІВНИКІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ
ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ⁴**

У статті досліджено правовий механізм проведення перевірки на доброчесність працівників поліції, уповноважених на виконання функцій держави. Установлено, що створення нового інституту доброчесності працівників поліції є одним із напрямів реалізації антикорупційної політики нашої держави, яка має ґрунтуватися на правовому механізмі й адміністративних заходах та відповідних достовірних і об'єктивних даних щодо доброчесності поліцейських. Розкрито сутність та особливості оцінки проведення перевірки на доброчесність працівників поліції в органах Національної поліції України, що здійснюється уповноваженими посадовими особами поліції підрозділів з питань запобігання корупції та проведення люстрації.

Ключові слова: право, механізм, запобігання, корупція, перевірка, доброчесність, працівники поліції, органи, Національна поліція.

“До щастя веде тільки один шлях, а саме – доброчесність, що всі доброчесності насправді однакові, що вони лише суть одної основної правди, як всі пороки випливають з одного джерела – брехні. Якщо сутність доброчесності складається зі знання, то цим визначається і шлях придбання доброчесності”.

Сократ

Сьогодні корупція не лише в Україні, але й у всьому світі визнана найбільшою соціальною загрозою XXI століття, що стає перешкодою для нормального функціонування демократії та завдає шкоди правам, свободам та законним інтересам не лише людини й громадянина, але й суспільству та державі в цілому. Одним із першочергових завдань на шляху розбудови України як незалежної правової держави європейського зразка є подолання корупції. Це негативне явище перешкоджає ефективному функціонуванню органів державної влади та місцевого самоврядування, їх посадових осіб, які, відповідно до ст. 19 Конституції України,

⁴ Початок. Продовження в наступному номері

зобов'язані діяти лише на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України [1]. Тому нині перед державними органами постає досить складне завдання – очищення влади від корупції.

За розрахунками міжнародної організації “Transparency International”, за Індексом сприйняття корупції у 2019 році *Україна набрала 30 балів зі 100 можливих*. Ми повернулися на рівень 2017 року й тепер *посідаємо 126 місце з-поміж 180 країн*. Поруч з нами за рейтингом – Киргизстан, Азербайджан. Ключовим показником цих розрахунків є кількість балів, а не місце в рейтингу (*мінімальна оцінка (0 балів)* означає, що корупція фактично підміняє собою державу, *максимальна (100 балів)* свідчить про те, що корупція майже відсутня в житті суспільства). Україна з-поміж сусідів випереджає Росію, яка зберегла свої позиції (28 балів, 137 місце). Очікувано серед сусідів лідирують Польща (58 балів, 41 місце) та Словаччина (50 балів, 59 місце). Білорусь додала один пункт і нині посідає 45 балів та 66 місце. На першому місці – Нова Зеландія та Данія, які набрали по 87 балів. Прикметно, що 8 з 10 країн у першій десятці – представниці Західної та Північної Європи [2]. На початку 2019 року Transparency International Ukraine надала 12 рекомендацій, які б могли покращити показники України в СРІ. Станом на кінець року, *6 із них було не виконано, зокрема: 1) забезпечення ефективної роботи реєстру бенефіціарів; 2) посилення контролю за фінансуванням політичних партій; 3) зміна способу формування органів суддівського самоврядування; 4) повернення довіри до Спеціалізованої антикорупційної прокуратури; 5) позбавлення СБУ та Нацполіції повноважень у сфері боротьби з економічною злочинністю; 6) покарання винних в організації нападів на антикорупційних активістів*. Отже, нашій державі у цьому році необхідно виконати 6 невиконаних рекомендацій, які допоможуть знизити рівень корупції в Україні. Водночас спільним для країн, які успішно долають корупцію, є дотримання верховенства права, незалежність органів контролю та негативне ставлення суспільства до зловживання владою та публічними коштами заради особистої вигоди.

На жаль, корупційні прояви в нашій країні сьогодні спостерігаються майже у всіх сферах суспільного життя та подекуди стають звичною умовою функціонування суспільно-політичного, економічного чи навіть духовного життя держави. Корупція сьогодні перетворилася на досить серйозну проблему, що загрожує національній безпеці України, під загрозу ставляться її цілісність та суверенітет, збереження конституційного ладу. Корупція значно обмежує конституційні права і свободи людини та громадянина, перешкоджає функціонуванню такого центрального органу виконавчої влади як Національна поліція України (далі – НП) та завдає шкоди авторитету держави в цілому.

На сучасному етапі розвитку нашої держави дослідження питання проведення перевірки на добросовісність працівників поліції є актуальним, оскільки в умовах адаптації законодавства та нормативно-правових актів України до законодавства Європейського Союзу стосовно ефективного функціонування системи запобігання корупції. Тому постала необхідність у запровадженні інституту перевірок на добросовісність працівників поліції в органах НП для протидії корупції серед поліцейських, а також відновлення довіри громадян нашої держави як до правоохоронних органів загалом, так і до органів НП зокрема.

Натепер наявні теоретичні розробки з часів незалежності України присвячені визначенню таких питань, як: антикорупційна політика, визначення явища корупції, оцінка корупційних ризиків були предметом досліджень в галузі адміністративного, кримінального права та кримінології ряду провідних вітчизняних вчених з-поміж яких: Л.В. Багрій-Шахматов, О.М. Бандурка, Р.І. Благута, Ю.В. Баулін, О.Ю. Бусол, М.Г. Вербенський, В.Д. Гвоздецький, І.П. Голосніченко, В.А. Завгородній, Е.В. Звягіна, Л.А. Зубкова, О.Г. Кальман, М.В. Корнієнко, Л.С. Купріянова, С.І. Марченко, М.І. Мельник, А.В. Мовчан, Є.В. Невмержицький, В.В. Чумак, В.І. Шахун та інші. Наявні теоретичні розробки доброчесності працівників публічної служби, у тому числі і працівників поліції як складової запобігання корупції розглядалися вітчизняними вченими: О.М. Бандуркою, І.М. Бевзюком, С.В. Ківаловим, Л.Н. Курочкою, В.М. Соловйовим та ін. Однак у сучасній науці кримінального та адміністративного права питання проведення перевірки на доброчесність працівників поліції досліджувалися фрагментарно та недостатньо, ще на рівні теоретичного обґрунтування, багато важливих питань залишилося поза увагою вчених. Комплексні дослідження проведення перевірок на доброчесність працівників поліції вченими наразі не проводилися, що й зумовлює актуальність та важливість розгляду цього питання.

Метою статті є науково-практичне дослідження сутності проблем правового механізму проведення перевірки на доброчесність працівників поліції в органах НП, практичного застосування превентивних заходів уповноваженими суб'єктами на її проведення стосовно припинення корупційних правопорушень поліцейськими, а в разі їх вчинення ініціювання процедур щодо притягнення винних поліцейських до відповідальності згідно з чинними правовими нормами, а також удосконалення законодавства та нормативно-правових актів України з питань проведення перевірки на доброчесність працівників поліції.

Слід зазначити, що багаторічне існування корупції в Україні виключає можливість швидкого її подолання, вона є явищем динамічним, має високий рівень латентності, прояви корупції й їх розповсюдженість залежать від соціальних умов життя нашого суспільства. Тому запобігання корупційним правопорушенням повинно ґрунтуватися на основі регулярних оцінок ситуації в державі, а стратегії держави зі зниження рівня корупції мають бути розрахованими на тривалий період. Для цього в країні необхідно продовжити регулярні наукові дослідження, які надають емпіричний матеріал для розроблення правового механізму запобігання протидії корупції в державних органах влади, у тому числі й органах НП.

Як слушно зазначає у своїх дослідженнях Р.І. Благута, корупція сприяє “тінізації” економіки, підриву довіри громадян до влади, зниженню міжнародного авторитету нашої держави, зменшенню іноземних інвестицій в економіку тощо [3, с. 8].

Натепер у жодній міжнародній конвенції та в жодному правовому акті України щодо запобігання корупції не визначено поняття “доброчесність” чи “перевірка на доброчесність”, що варто вважати прогалиною в чинному законодавстві держави стосовно проведення перевірки на доброчесність працівників поліції. Водночас міжнародні організації в різний час рекомендували впровадження перевірки на доброчесність як дієвого антикорупційного інструменту. Відповідно

до вимог ч. 1 ст. 5 розділу II “Заходи щодо запобігання корупції” Конвенції Організації Об’єднаних Націй проти корупції від 30.10.2003 (*ратифікована Законом України від 18.10.2006. № 251-V*) вказано, що кожна Держава-учасниця, згідно з основоположними принципами своєї правової системи, розробляє й здійснює або проводить ефективну скоординовану політику протидії корупції, яка сприяє участі суспільства й відображає принципи правопорядку, належного управління державними справами й державним майном, чесності й невідчужуваності, прозорості й відповідальності. У ст. 50 цієї Конвенції передбачено здійснення заходів, які можуть бути необхідними, щоб дозволити проведення її компетентними органами з використанням *спеціальних методів розслідування, таких як електронне спостереження або інші форми спостереження, або таємні операції, на своїй території*, а також визнання доказів, зібраних за допомогою таких методів, у суді [4].

Отже, наша держава повинна забезпечувати необхідний рівень незалежності спеціально уповноважених органів з протидії корупції з метою надання можливості виконувати свої функції ефективно та в умовах свободи від будь-якого неналежного впливу. Нині в Україні, відповідно до чинного законодавства та нормативно-правових актів, створені та постійно вдосконалюються органи державної влади, покликані здійснювати заходи із запобігання та протидії корупції, зокрема: Національне агентство з питань запобігання корупції, що забезпечує формування та реалізує державну антикорупційну політику; Служба державного фінансового моніторингу України (*Фінансова розвідка України – Financial Intelligence Unit, FIU*), що реалізує державну політику у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом у тому числі від корупційних діянь, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення; Національний банк України (далі – НБУ), який здійснює державне регулювання та нагляд у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, у тому числі від корупційних діянь, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення за небанківськими фінансовими установами-резидентами щодо надання ними фінансової послуги з переказу коштів на підставі відповідних ліцензій НБУ. *Правоохоронні органи держави*, функціями яких є попередження, виявлення, припинення та розкриття корупційних правопорушень, такі як: Національне антикорупційне бюро України; Спеціалізована антикорупційна прокуратура; Генеральна прокуратура України; Державне бюро розслідувань; Служба безпеки України; Національна поліція; Державна прикордонна служба України; Податкова міліція Державної фіскальної служби України. Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів.

Судові органи влади – Вищий антикорупційний суд⁵, завданнями якого є: здійснення правосуддя відповідно до визначених законом засад та процедур судочинства з метою захисту особи, суспільства та держави **від корупційних і пов’язаних із ними злочинів** та судового контролю за досудовим розслідуванням цих злочинів, дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні, а також вирішення питання про визнання необґрунтованими активів

⁵ Про Вищий антикорупційний суд: Закон України від 07.07.2018. № 2447-VIII. Відомості Верховної Ради України від 15.06.2018. № 24. Ст. 212.

та їх стягнення в дохід держави у випадках, передбачених законом, у порядку цивільного судочинства. Територіальна юрисдикція (підсудність) Вищого антикорупційного суду поширюється на всю територію України.

Разом з тим, в Україні не повністю завершено формування законодавчої та інституційної основи для вироблення та реалізації антикорупційної політики, допущено виникнення колізій між відповідними законодавчими актами в частині повноважень органів із протидії корупції та забезпечення їх належної співпраці, а також не вжито заходів для їх оперативного усунення. Необхідне подальше приведення вітчизняного законодавства у відповідність до міжнародних договорів України та практики їх застосування, зокрема: *Конвенції ООН проти корупції* від 30.10.2003 [4], яку ми уже згадували вище; *Цивільної конвенції про боротьбу з корупцією* від 04.11.1999 (ратифікована Законом України від 16.03.2005. № 2476-IV) [5], у якій указано, що корупція має негативні фінансові наслідки для громадян, компаній і держав, а також для міжнародних установ. Тому цивільне право обов'язково має сприяти боротьбі із корупцією шляхом надання особам, яким заподіяно шкоду, можливості отримати справедливу компенсацію. У ст. 5 Конвенції визначено, що для осіб, яким державні посадові особи під час виконання своїх службових обов'язків заподіяли шкоду корупційними діями, передбачити належні процедури отримання компенсації від держави; *Кримінальної конвенції про боротьбу з корупцією* від 27.01.1999 (ратифікована Законом України від 18.10.2006 № 2476-IV) [6], у якій указано, що корупція загрожує правопорядку, демократії та правам людини, руйнує належне управління, чесність та соціальну справедливість, перешкоджає конкуренції та економічному розвитку і загрожує стабільності демократичних інститутів і моральним засадам суспільства. Згідно зі ст. 2 та 3 цієї Конвенції передбачено, що кожна держава вживатиме таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для встановлення у своєму національному законодавстві кримінальної відповідальності за умисне обіцяння, пропонування чи надання будь-якою особою прямо чи опосередковано будь-якої неправомірної переваги будь-яким посадовим особам, для них особисто чи для інших осіб, з метою заохочення їх до виконання чи невиконання своїх службових обов'язків; за умисне вчинення вимагання чи одержання будь-якими посадовими особами прямо чи опосередковано будь-якої неправомірної переваги, для них особисто чи для інших осіб, або прийняття пропозиції чи обіцянки надання такої переваги з метою виконання чи невиконання ними своїх службових обов'язків.

Таким чином, створення правового механізму щодо забезпечення перевірки на добросовісність працівників поліції в органах НП потребує як своєї передумови визначення сутності категорій “добросовісність” та “правового механізму”. А перевірку на добросовісність працівників поліції необхідно проводити із застосуванням спеціальних методів розслідування, таких як електронне спостереження або інші форми спостереження, або таємні операції на своїй території, а також визнання доказів, зібраних за допомогою таких методів, у суді для протидії корупційним правопорушенням та переслідування корупціонерів, оскільки ці методи є надзвичайно результативним засобом стримування корупції як у органах державної влади загалом, так і в органах НП зокрема.

Проте поняття “*доброчесність*” було сформульоване поза межею юриспруденції, і, щоб сформулювати його визначення, потрібно звернутися до філософських вимірів та уявлень. Доброчесність як одна з основних категорій теорії моральної перебувала в центрі філософських роздумів уже від самого виникнення філософії як науки. За визначенням, який дає сучасний словник з етики, *доброчесність* – це позитивна моральна якість, зумовлена свідомістю і волею людини, яка є узагальненою стійкою характеристикою людини, її способу життя, вчинків; якість, що характеризує готовність і здатність особистості свідомо й неухильно орієнтуватися у своїй діяльності та поведінці на принципи добра і справедливості [7, с. 387]. У великому тлумачному словнику сучасної української мови поняття доброчесності розглядається як властивість за значенням “доброчесний”, висока моральна чистота, чесність. *Доброчесний* – це той, хто живе чесно, дотримується всіх правил моралі; прояв чесності, моралі [8, с. 308]. Категорія “доброчесність” належить до основоположних категорій етики, відображає певну мораль, яка є суб’єктивною за своєю суттю та означає результат виділення в поведінці особистості певних стійких позитивних моральних якостей.

Доброчесність державної влади може в найбільш загальному вигляді означати високоморальну характеристику її представників, діяльність яких спрямовується на досягнення добра як для кожної окремої людини, так і для суспільства в цілому [9]. Крім того, для визначення поняття “*доброчесність*” застосовані також оціночні поняття, такі як мораль, чесність, надійність, але наданий той мінімум, який дає можливість предметно оцінити напрям думки законодавця щодо оцінки цього поняття.

Інститут СЕЕЛІ (Прага) у 2015 році визначив доброчесність як “внутрішню рису людини”, коли вона діє відповідно до певних принципів та цінностей, не йдучи на компроміси ні на роботі, ні у приватному житті. Це означає чесне, сумлінне, правильне і самовіддане виконання трудових обов’язків. Справді, чесність проявляється в виконанні службових обов’язків працівника поліції з об’єктивністю, на основі повної рівності, дотримання законодавчих умов, усе для забезпечення законності [10, с. 214]. С. Глущенко визначає доброчесність як глибоку категорію, яка включає всі сторони моральності та, по суті, є трансформацією добра в професійній етичній сфері. На думку вченого, поєднання моральності та добра дає можливість окреслити площину доброчесності особи, яка здійснює функції держави, зокрема: компетентність, вимогливість до себе, безкорисливість, чесність, твердість, сумлінність [11].

Отже, під час здійснення службових обов’язків працівниками поліції, уповноваженими на виконання функцій держави, доброчесність означає набагато більше, ніж сумлінність. Це обов’язок. Доброчесність аналізується з двох різних точок зору: верховенства права та закону, де доброчесність розцінюється як професіоналізм працівника поліції (внутрішня доброчесність); демократії, де доброчесність стосується відповідальності за виконання поліцейським своїх службових обов’язків щодо забезпечення публічної безпеки і порядку, охорони прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави, протидії злочинності та надання послуг. І саме ці інститути мають перед громадськістю отримати суспільну довіру (доброчесність із зовнішньої точки зору). Проте очевидно, що

© Boiko Ivan, 2020

врешті-решт обидві точки зору вказують на одне й те саме – індивідуальну доброчесність працівника поліції органів НП.

У ст. 7 Конвенції ООН проти корупції від 30.10.2003 закріплено важливість доброчесності й інструменти її дотримання, але безпосередньо тільки щодо державної служби (у цьому разі варто провести аналогію зі службою в поліції). Держава-учасниця, згідно з основоположними принципами своєї правової системи, прагнуть в належних випадках створювати, підтримувати й зміцнювати такі системи, зокрема, проходження служби, просування по службі та вихід у відставку державних службовців і в належних випадках, інших державних посадових осіб, які не обираються, котрі: ґрунтуються на принципах ефективності й прозорості й на таких *об'єктивних критеріях* як бездоганність роботи, справедливість і здібності. Включаючи належні процедури підбору й підготовки кадрів для заняття державних посад, які вважаються особливо вразливими з точки зору корупції, і ротації. Сприяють виплаті таким кадрам належної винагороди й установленню справедливих окладів з урахуванням економічного розвитку Держави-учасниці, а також забезпечують їм спеціалізовану й належну підготовку, щоб поглибити усвідомлення ними ризиків, які пов'язані з корупцією та стосуються виконання ними державних функцій [4].

Отже, сьогодні авторитет та довіра до такого органу влади як НП формується залежно від особистої діяльності й поведінки працівників поліції у соціальному середовищі, трудовому колективі з колегами в органах НП. Саме тому є важливим, що працівники поліції повинні уникати будь-якої неналежної поведінки та непристойності. Ця заборона стосується як професійної, так і особистої поведінки поліцейського. Працівник поліції повинен очікувати, що його службова діяльність та поведінка й буде предметом перевірки поліцейського на доброчесність, і приймати вільно та охоче обмеження, котрі розглядаються як обтяжливі для звичайних громадян.

На нашу думку, в контексті протидії корупції, під поняттям **“доброчесність працівників поліції”** слід розуміти систему правових заходів, принципів і правил індивідуальної поведінки та встановлених оцінок критеріїв забезпечення дотримання верховенства права та законів у діяльності поліцейських, уповноважених на виконання функцій держави, їх професійній чесності та справедливості, відповідальності за виконання своїх службових обов'язків щодо забезпечення публічної безпеки і порядку, охорони прав і свобод людини, інтересів суспільства і держави, протидії злочинності та надання послуг, які не пов'язані з корупційними ризиками, котрі визначають порядність та неспідкупність, межі і спосіб їх дій, чесний спосіб життя і розпорядження ресурсами держави, дотримання встановлених у чинних правових нормах обмеженнях, пов'язаних зі службою в поліції, а також тактовного й ввічливого ставлення до громадян.

Разом з тим, сьогодні “правовим механізмом” перевірки на доброчесність працівників поліції в органах НП є вироблення та закріплення в чинних правових нормах механізму врегулювання проведення перевірки на доброчесність працівників поліції, уповноважених на виконання функцій держави. Водночас доброчесність – це закріплена в чинних правових нормах модель поведінки працівників поліції, яка має встановлені оцінки критеріїв і може бути оцінена за

цими критеріями. Завдання законодавця за таких умов – встановити можливість однотипного застосування оцінки критеріїв доброчесності працівників поліції уповноваженими суб'єктами, яке включало їх довільне тлумачення і зводило б до мінімуму елемент суб'єктивізму. Позаяк розвиток суспільства визначається не лише об'єктивними закономірностями, а й суб'єктивними факторами (волею, прагненням окремих осіб).

Отже, під правовим механізмом забезпечення перевірки на доброчесність працівників поліції слід розуміти систему правових заходів та адміністративних засобів, застосування яких дає змогу досягнення бажаного стану додержання працівниками поліції, уповноваженими на виконання функцій держави, правил доброчесної поведінки за умов чесного виконання ними своїх службових обов'язків і незалежності від будь-якого незаконного впливу.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. Відомості Верховної Ради України від 23.07.1996 № 30. Ст. 141.
2. Індекс сприйняття корупції – 2019. URL: <http://cpi.ti-ukraine.org/#/> (дата звернення: 18.03.2020).
3. *Благуца Р.І.* Протидія корупції – крок до розвитку цивілізованої держави. Проблеми вдосконалення діяльності правоохоронних органів щодо виявлення, попередження та припинення корупційних проявів: матеріали постійно діючого наук. практи. семін. (Львів, 7 квітня 2017 р.). Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2017. С. 8–10.
4. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції від 30.10.2003. Відомості Верховної Ради України від 07.12.2007. № 49. Ст. 2048.
5. Про ратифікацію Цивільної конвенції про боротьбу з корупцією: Закон України від 16.03.2005. № 2476-IV. Відомості Верховної Ради України від 22.04.2005. № 14. Ст. 701.
6. Про ратифікацію Кримінальної конвенції про боротьбу з корупцією: Закон України від 18.10.2006 № 252-V. Відомості Верховної Ради України від 15.12.2006. № 50. Ст. 497.
7. *Тофтул М.Г.* Сучасний словник з етики: Словник. Житомир: Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2014. 416 с.
8. *Бусел В.Т.* Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод., допов. та CD) / уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел. Київ, Ірпінь: ВТФ “Перун”, 2009. 1383 с.
9. Резолюція 2006/23 Економічної та Соціальної Ради ООН від 27.07.2006. Бангалорські принципи діяльності судді: прийнята 19.05.2006. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_j67. (дата звернення: 18.03.2020).
10. *Кулібаба А.* Поняття доброчесності як ключовий критерій у процесі добору на посаду суддів. Підприємництво, господарство і право. № 2. 2018. С. 212–217.
11. *Глуценко С.* Що розуміти під професійною етикою та доброчесністю в контексті кваліфікаційного оцінювання суддів? Закон і бізнес. URL: https://zib.com.ua/ua/125930scho_rozumiti_pid_profesiynoyu_etikoju_ta_dobrochesnistyu_v_.html (дата звернення: 18.03.2020).

REFERENCES

1. Constitution of Ukraine: Law of Ukraine of June 28, 1996 No 254k / 96-VR. Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine dated July 23, 1996 No 30. Art. 141 [in Ukrainian].
2. Indeks spryiniattia koruptsii – 2019. “Corruption Perceptions Index – 2019”. URL: <http://cpi.ti-ukraine.org/#/> (Date of Application: 18.03.2020) [in Ukrainian].
3. *Blanhuta, R.I.* (2017) Protydiia koruptsii – krok do rozvytku tsyvilizovanoi derzhavy. “Anti-corruption Is a Step Towards the Development of a Civilized State”. Problems of the Improvement of the Activities of Law Enforcement Agencies to Detect, Prevent and Stop Corruption”: materials of permanent scient. pract. seminar. (Lviv, April 7, 2017). Lviv: Lviv State University of Internal Affairs. P. 8–10 [in Ukrainian].

© Boiko Ivan, 2020

4. United Nations Convention against Corruption of 30 October 2003. Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine dated December 7, 2007 No 49. Art. 2048 [in Ukrainian].

5. On Ratification of the Civil Convention against Corruption: Law of Ukraine of March 16, 2005 No 2476-IV. Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine dated April 22, 2005. № 14. Art. 701. [in Ukrainian].

6. On Ratification of the Criminal Convention against Corruption: Law of Ukraine of 18.10.2006 № 252-V. Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine dated December 15, 2006 No 50 [in Ukrainian].

7. *Toftul, M.H.* (2014) Suchasnyi slovnyk z etyky. "Modern Dictionary of Ethics": Dictionary. Zhytomyr: ZhSU Publishing House. 416 p. [in Ukrainian].

8. *Busel, V.T.* (2009) Velykyi tлумachnyi slovnyk ukrainskoi movy (z dod., dopov. ta CD). "Big Explanatory Dictionary of the Modern Ukrainian Language" (with supplements and CD) / editor V. T. Busel. Kyiv, Irpin: VTF "Perun". 1383 p. [in Ukrainian].

9. UN Economic and Social Council Resolution 2006/23 of 27 July 2006. Bangalore Principles of a Judges Activity: adopted on May 19, 2006. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_j67. (Date of Application: 18.03.2020) [in Ukrainian].

10. *Kulibaba, A.* (2018) Poniattia dobrochesnosti i kliuchovi kryterii u protsesi doboru na posadu suddiv. "The Concept of Integrity as a Key Criterion in the Selection Process for Judges". Entrepreneurship, Economy and Law 2, 212–217 [in Ukrainian].

11. *Hlushchenko, S.* Shchozumity pid profesiinoiu etykoiu ta dobrochesnistiu v konteksti kvalifikatsiinoho otsiniuvannya suddiv? "What is meant by professional ethics and integrity in the context of the qualification assessment of judges?" Law and Business. URL: https://zib.com.ua/ua/125930scho_rozumiti_pid_profesiynoyu_etikoyu_ta_dobrochesnistyu_v_.html (Date of Application: 18.03.2020) [in Ukrainian].

UDC 351.741.082: 005.584

Boiko Ivan,

Senior Researcher of State Research Institute MIA Ukraine,
Kyiv, Ukraine,
ORCID ID 0000-0002-1713-9098

LEGAL MECHANISM OF CHECKING OF FAIRNESS OF POLICE EMPLOYEES

Paper investigates the legal mechanism of conducting a check on the integrity of police officers authorized to perform state functions. It is established that the creation of a new institution of an integrity of police officers is one of the directions of implementation of anti-corruption policy of our state, which should be based on legal mechanism and administrative measures and relevant reliable and objective data on the integrity of police. The essence and peculiarities of the assessment of the integrity check of police officers in the bodies of the National Police of Ukraine, which is carried out by authorized officials of the police units for the prevention of corruption and lustration, are revealed.

Some international legal acts and national anti-corruption legislation have been studied and analyzed, which define the system of tasks and measures to reduce the level of corruption aimed at the creation of a system integrity and professionalism of police officers in accordance with international regulations and standards.

It is determined that the rules of the activities of police officers are professional honesty and fairness in the performance of their functional duties, which determine

© Boiko Ivan, 2020

DOI (Article): [https://doi.org/10.36486/np.2020.2\(48\).3](https://doi.org/10.36486/np.2020.2(48).3)

Issue 2(48) 2020

<http://naukaipravohorona.com/>

the integrity and integrity, tactful and polite attitude to citizens, the limits and the way they act, an honest way of life, based on the fulfillment of the restrictions set by the applicable legal norms.

It is proved that, taking into account the main criteria evaluation for ensuring the integrity check of police officers, a legal mechanism for the prevention of conflict of interest, compliance with legitimate behavior, acceptance of a proposal, promise or receipt is applied misappropriation, declaration of property, income, expenses and obligations of a financial nature, principles and values in the private life of police officers.

The authors concepts of integrity of police officers are outlined; check on the integrity of police officers in the bodies of the National Police, as well as formulate substantiated proposals for improvement of legislation and regulatory acts of Ukraine on the creation of a new institution for checking the integrity of police officers.

Keywords: law, mechanism, prevention, corruption, scrutiny, integrity, police officers, authorities, National Police.

Отримано 11.06.2020